

Герой України Юрій Жуковець зустрівся із університетською молоддю та поділився спогадами про навчання у рідному виші

До Львівського державного університету внутрішніх справ завітав Герой України, випускник Інституту права ЛьвДУВС Юрій Жуковець.

Він розповів курсантам про свій бойовий шлях та пригадав неповторні роки навчання у виші.

«Моя порада вам як майбутнім офіцерам, – збирайте навколо себе надійну команду. Війна навчила мене, що успіх операції залежить не лише від командирів, а й від кожного бійця. Важливо знати, що ти не один і можеш покласти на своїх побратимів у найважчі моменти», – зазначив Юрій Жуковець.

Випускник ЛьвДУВС до війни був власником та керівником агентства нерухомості. А на початку повномасштабного вторгнення РФ до України добровільно став на захист держави. Спершу служив командиром взводу у 125-ій окремій бригаді ТрО. Під час служби відзначився проведенням низки успішних бойових операцій на фронті.

Зараз Юрій – капітан ЗСУ, військово-службовець 103-ї окремої бригади ТрО. У квітні цього року у складі зведеного підрозділу на Харківщині під щільним ворожим вогнем Юрій Жуковець відбив втрачені українські позиції. Крім того, взяв у полон 11 російських окупантів.

Під час зустрічі військовий поділився порадами із власного досвіду, які до-

поможуть здобути авторитет серед особового складу: «Перше, що потрібно зробити – це прислухатися до команди, ак-

тивно спілкуватися, завжди радитися. Друге – ви повинні бути поруч зі своїм особовим складом, особливо у складних ситуаціях. Це допоможе підтримати бойовий дух і підвищить ваш авторитет. Ведучи людей за собою, ви завжди матимете підтримку».

Окрім того, Юрій розповів, що мотивує його захищати нашу країну та дає жагу до життя.

«Моєю мотивацією було розуміння того, що якщо ми не станемо зараз до оборони, то ворог дуже швидко дійде сюди і ми втратимо все – бізнес, який будували, сім'ю. Ілюзій стосовно цього не було, адже ми пам'ятаємо з історії, скільки у нас було голодоморів та скільки горя ми зазнали від росіян. Тому я не мав жодних сумнівів, чи варто брати до рук зброю».

Хочу відзначити, що у нас насправді дуже чудова країна, яку треба цінувати та

захищати, бо іншої такої не буде. Тут є величезний простір для розвитку – це я зрозумів, коли відкрив свій бізнес. За кордо-

ном не все так легко, як може здатися на перший погляд. З власного досвіду скажу, що найкраще реалізувати себе саме тут – поряд зі своїми рідними та друзями, у місці, де звучить твоя рідна мова.

Зараз ми значно просунулися на територію ворога і стали першими, кому на це вистачило снаги з часів Другої світової війни. Разом із цим приходить усвідомлення, що немає нічого неможливого, якщо є правильний підхід, планування та мотивація. Це розуміння дало

ще більше сил працювати, щоб звільнити нашу територію від ворога і здобути якнайшвидше омріяну перемогу».

Також воїн відзначив, що надзвичайно важливим є відчуття підтримки від цивільних. «Центри та осередки для ветеранів, які зараз активно діють по всій території України, мають величезне значення для підтримки бойового духу військових. Приємно усвідомлювати, що на тебе чекають вдома і завжди готові допомогти. Тому будь-яка волонтерська діяльність у тилу – від плетіння сіток, яких на фронті завжди не вистачає, до зборів коштів – є надзвичайно цінною, адже дає нам розуміння, що нашу роботу цінують, поважають і нам є за що воювати», – підкреслив захисник.

Цьогоріч на початку жовтня воїн отримав найвищу державну відзнаку. Президент України Володимир Зеленський вручив йому орден «Золота зірка» за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності нашої країни, а також самовіддане служіння Українському народові.

«Хоча Юрію лише 25 років, проте він вже став прикладом для багатьох. Адже не кожен здатний на справжній подвиг та самопожертву заради порятунку побратимів. Бажаємо Герою якнайшвидшого одужання й завжди чекаємо у стінах рідного університету», – підкреслив ректор ЛьвДУВС Дмитро Швець.

Майбутні правоохоронці із захопленням слухали історію Юрія, а ще отримали неоціненні поради та неймовірний заряд патріотизму.

Наприкінці зустрічі ректор вишу вручив Юрію Жуковцю подяку та брендовану продукцію університету.

За інформацією ВЗГ ЛьвДУВС,
світлини Юлії Бундз

Нові спортивні досягнення

Вихованці ЛьвДУВС продовжують підкорювати вершини українського та світового спорту.

Першокурсник факультету № 3 **Северин Смілко** став чемпіоном світу з кікбоксингу у ваговій категорії до 80 кг.

Спортивна подія проходила у місті Франкфурт-на-Майні у Німеччині.

Студент ЛьвДУВС виступив у складі Національної збірної України.

Хлопець розповідає, що почав займатися кікбоксингом два роки тому. Підготував спортсмена до змагань Віктор Лазурко – тренер із багаторічним стажем, який виховав понад 20 чемпіонів Європи та світу.

А **Олег Бенькалович**, який навчається на 4-му курсі Інституту права, став «срібним» призером Кубка України з кікбоксингу.

Юнак займається цим видом спорту вже дев'ять років та постійно бере участь у всеукраїнських і міжнародних змаганнях.

Серед його найбільших досягнень – дві перемоги та призові місця на Кубку світу з кікбоксингу, «бронза» Чемпіонату світу та «срібло» Чемпіонату Європи серед юнаків. Олег також є чемпіоном України серед студентів.

Нещодавно вихованець ЛьвДУВС успішно виступив на Кубку України з кікбоксингу WAKO, що проходив у Хмельницькому. Хлопець виборов друге місце

серед дорослих у ваговій категорії – 60 кг.

Підготував спортсмена до змагань заслужений тренер України Андрій Шапошніков.

Ще двоє курсантів ЛьвДУВС – **Владислав Жолнач** та **Андрій Симчик** – серед переможців динамівського чемпіонату з боротьби самбо.

Чемпіонат фізкультурно-спортивного товариства «Динамо» України з боротьби

самбо серед команд відомчих закладів вищої освіти нещодавно пройшов у Львові.

Привітав переможців змагань ректор Львівського державного університету внутрішніх справ полковник поліції Дмитро Швець. Він відзначив важливість фізичної підготовки майбутніх правоохоронців та захисників, а також побажав молоді нових здобутків і перемог.

Двоє курсантів ЛьвДУВС увійшли до числа призерів чемпіонату.

«Золото» у ваговій категорії 98+ виборов другокурсник факультету № 2 Владислав Жолнач. А «бронзовим» призером у цій категорії став вихованець 3-го курсу факультету № 3 Андрій Симчик.

Тренери команди університету – завідувачка кафедри спеціальної фізичної підготовки факультету № 2 Олена Тьорло та доцент цієї кафедри Сергій Котов.

Вітаємо студентів та курсантів нашого університету, а також їхніх наставників із перемогою! Пишаємося! Бажаємо успіхів та нових досягнень!

Відділ зв'язків з громадськістю ЛьвДУВС

Представники ЛьвДУВС доїжджали до благодійного забігу на честь захисника України Михайла «Лемберга»

Пробіг пам'яті друзів, присвячений безвісти зниклому військовослужбовцю ЗСУ Михайлові-Віктору «Лембергу», відбувся у Стрийському парку міста Лева.

До повномасштабної війни захисник працював бізнес-аналітиком, був провідним українським IT-фахівцем. З перших днів повномасштабного вторгнення вирушив на фронт добровольцем. Ніс службу у складі 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр» Сухопутних військ Збройних Сил України.

Зв'язок із воїном обірвався навесні 2023-го року, коли Михайло виконував бойове завдання під Бахмутом.

До 30-ліття сина письменниці Олена Чернінька організувала благодійний забіг.

Метою заходу став збір коштів на психологічну й фізичну реабілітацію матерів зниклих безвісти та загиблих українських захисників.

Аби підтримати добру справу, до події доїжджали ректор ЛьвДУВС Дмитро Швець, працівники, курсанти та курсантки вишу.

«Бути учасником цього благодійного забігу для мене велика честь. До такої важливої ініціативи також

долучилися здобувачі освіти та працівники нашого університету. Ми прийшли сюди, аби віддати шану незламним захисникам, – тим, завдяки кому ми маємо можливість й надалі навчатися та працювати. Пам'ятаймо кожного, хто наближає нашу Перемогу!», – підкреслив очільник ЛьвДУВС Дмитро Швець.

Відділ зв'язків з громадськістю ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

ОЛЕНА ЧЕРНІНЬКА:

«Спогади про сина щодня проймають моє серце»

У ЛьвДУВС відбулася зустріч із матір'ю безвісти зниклого воїна Михайла «Лемберга», письменницею Оленою Чернінькою.

Під час розмови з курсантами жінка поділилася спогадами про свого єдиного сина, військовослужбовця Збройних Сил України Михайла-Віктора «Лемберга», який зник безвісти на війні.

Відтоді Олена Чернінька організувала на честь сина чимало зустрічей та ініціатив, аби сучасники завжди пам'ятали про його подвиги й надихалися мужністю.

Історію Михайла закарбовано і на сторінках книги «Лемберг: мамцю, ну не плач» – у щемких оповіданнях Олени про сина та його побратимів, які хоробро стали на захист держави зі зброєю у руках.

У ній письменниця ділиться своїм досвідом як матері безвісти зниклого Героя, переживаннями, боєм та водночас вірою у перемогу життя над злом.

«Михайло просив мене прийняти реальність у разі його загибелі і часто повторював фразу: «Мамцю, не плач!». Спогади про сина щодня проймають моє серце, як і надія, що він живий. Для нього хоробрість не дорівнювала відсутності страху, важливішими були

цінності, за які можна віддати найдорожче», – зазначила Олена Чернінька.

Авторка зачитала свої улюблені уривки з книги про дитинство Михайла та згадала зворушливі образи, що асоціюються з ним.

Наприкінці заходу письменниця наголосила, якою важливою та потрібною зараз є психологічна й фізична реабілітація, а також суспільна підтримка матерів зниклих безвісти чи загиблих українських захисників і захисниць.

ВЗГ ЛьвДУВС, світлина Діани Паук

Здобувачі освіти ЛьвДУВС написали листи підтримки для поранених українських воїнів

Університетська молодь організувала таку патріотичну акцію, аби підбадьорити наших Героїв у період лікування.

Курсанти та студенти створили понад 200 листів на адресу військовослужбовців, які перебувають на реабілітації у львівських шпиталях.

У такий спосіб вихованці вишу вкотре подякували воїнам за захист та відданість державі, побажали швидкого одужання і наснаги.

«Це ще один прояв нашої безмежної вдячності українським оборонцям у час, коли вони так потребують любові та уваги від оточення», – зауважила голова Ради курсантсько-студентського самоврядування ЛьвДУВС Юліана Літвінова.

Відзначимо, що юнаки та дівчата особисто передають свої листи захисникам, регулярно відвідуючи їх у госпіталях і центрах реабілітації Львова.

ВЗГ ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

ІСТОРИЧНІ ПОСТАТІ УКРАЇНИ

Василь Стус: борець за волю та свободу України

Із 47-ми років життя 13-ть Стус провів у радянських слідчих ізоляторах, карцерах, камерах-одиночках, мордовських таборах, на Колімі та на каторжній роботі в шахті. Він міг би бути нашим сучасником, якби жорстока радянська система не знищила його.

Василь Стус народився в 1938-му році на Вінниччині в селі Рахнівка. Коли хлопцю виповнилося 3 роки, його батьки переїхали до Сталіно (тепер Донецьк), аби уникнути примусової колективізації.

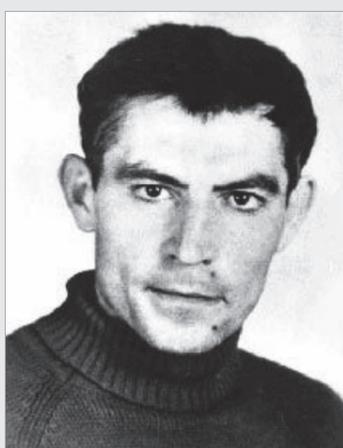
Школу Стус закінчив зі срібною медаллю й став студентом історико-філологічного факультету Донецького педінституту. Згодом вступив до аспірантури Інституту літератури АН УРСР у Києві. Тут він познайомився із шістдесятниками Іваном Світличним, Михайлиною Коцюбинською та увійшов до Клубу творчої молоді.

4-го вересня 1965-го року в Києві відбулася прем'єра філь-

му Сергія Параджанова «Тіні забутих предків». Напередодні цієї події Україною прокотилася хвиля арештів творчої молоді. На показ фільму прийшла столична інтелігенція, серед якої був Василь Стус. «Василь піднявся... крикнув, що всі, хто протестує проти арештів, встаньте. Кілька спочатку людей піднялися, потім більше, потім більше. Але не всі...», – так згадує той день Іван Дзюба.

За цей вчинок Стуса виключили з аспірантури. Після чого поетові довелося працювати на різних роботах чорноробом.

Василь не міг миритися з політикою радянської влади щодо посилення ідеологічного тис-

ку та репресій проти дисидентів. У 1968-му році він був одним із підписантів «Листа 139-ти», у якому українська інтелігенція вимагала припинити незаконні політичні арешти та утиски інакомислячих.

Уперше Василя Стуса арештували 12-го січня 1972-го року – тоді відбулася ціла хвиля «різдвяних» ув'язнень, яка уві-

йшла в історію під назвою «операція «Блок» або «арештована коляда».

Письменника майже 9 місяців утримували в слідчому ізоляторі. У результаті він отримав позбавлення волі строком на 5 років і 3 роки заслання у таборах Магадану та Мордовії за «антирадянську агітацію та пропаганду».

Влітку 1979-го року Стус повертається до Києва й вступає до Української Гельсінської групи правозахисників. Вдруге його засуджують вже на 10 років таборів суворого режиму і 5 років заслання.

В ув'язненні Василь багато писав і перекладав. Приблизно 250 віршів, написаних верлібром, і 250 перекладів мали скласти книгу, названу ним «Птах душі». Але все написане негайно конфіскувалося й доля цих текстів досі невідома.

До кінця свого терміну пись-

менник не дожив: 4-го вересня 1985-го року Василь Стус помер у карцері, куди його кинули за те, що він читав книгу, спершись ліктями на верхні нари – це кваліфікували як «порушення режиму».

Є чимало свідчень про те, що Стус помер від удару по голові карцерними нарами, але офіційною причиною смерті оголосили серцеву недостатність.

Частина творів Стуса вийшла друком вже після його смерті, зокрема дивом врятовані вірші, які він надсилав на волю у листах до дружини або які, ризикуючи собою й ховаючи на тілі, виносили відвідувачі інших в'язнів. Лише після завершення терміну ув'язнення, у 1989-му році рідні змогли перевезти його прах на Батьківщину.

Підготувала Яна Гавришко, за інформацією медіа Суспільне. Культура

Українська мова – від заборон до розквіту

До Дня української писемності та мови підготували для вас добірку цікавих відео про те, як формувалася і розвивалася наша мова, як зароджувалася українська реклама, музика та як Голлівудські зірки зазвучали солов'їною.

«Як виникла українська мова?»

Як українці українською заговорили – це просвітницький документальний фільм «Суспільне.Культура» про зародження, розвиток, занепад, гоніння та розквіт української мови. Про те, як вона формувалася, змінювалась, наповнювалась запозиченими словами й утворювала власні неологізми.

Фільм поділений на п'ять історично важливих періодів: Русь, Велике Князівство Литовське, Гетьманщина, російська імперія, часи радянської окупації. Кожна доба «говорила» своєю мовою, і тут ви

вперше почуєте, як саме вона звучала в різні віки. Ведучий, відомий актор театру і кіно Олексій Гнатковський, проведе глядача фільму історичними періодами. Просто, влучно, подекуди з гумором, розкаже, як розвивалася наша мова в періоди створення, розвитку, розподілу, запеклих воєн та тотальних заборон.

Ведучий, відомий актор театру і кіно Олексій Гнатковський, проведе глядача фільму історичними періодами. Просто, влучно, подекуди з гумором, розкаже, як розвивалася наша мова в періоди створення, розвитку, розподілу, запеклих воєн та тотальних заборон.

«Українська мова – формування, заборони, відродження»

Відео було створене у рамках проекту «10 запитань історію» від команди «Історія без міфів», мета якого – спростування антинаукових міфів, фейків і стереотипів про Україну та українців, поширення суспільного інтересу до історії, гордості за славетне минуле, перемоги й досягнення українського народу, сприяння консолідації суспільства, формування позитивного іміджу нашої нації та країни.

Гостем цього відео став філолог, перекладач, письменник і автор каналу «Твоя Підпільна Гуманітарка» Остап Українець. Він розповідає історію становлення нашої мови та розвінчує найпоширеніші міфи про неї, як-от «Російська – старша за українську». «Українська і російська вийшли з однієї колиски Русі», «Українська пізно вийшла з села і приречена деградувати», «Українська – це наречіє». Нам важливо володіти цими знаннями, щоб могли протистояти ворожій пропаганді, адже історичні факти – це наша головна зброя в інформаційній війні.

«Історія української реклами»

Минуле нашої реклами – це епатажний маркетинг Романа Шухевича, перші Каннські леви за краплю бензину для «Таврії» та бренд сміливості, за яким нас впізнають у світі.

У відео автори розповіли, з чого починався український бізнес та реклама. Про відсутність правил та перспектив у 90-х. Прихід світових компаній та створення власних брендів. Ідеї, що надсилалися факсом, і ролики за 50 тисяч доларів. Пошуки самоідентифікації та креатив, який трансформував країну в найскладніші періоди її історії.

Це своєрідна онлайн-екскурсія становленням українського бізнесу, рекламного і не тільки.

«Головні пісні незалежної України»

Документальний фільм присвячений 30-літтю незалежності України. У ньому розповідається про визначні пісні, що змінили хід історії української музики від 90-х і до сьогодення.

У відео – Воплі Відоплясова та Океан Ельзи, Ірина Білик і Руслана, Скрябін і Бумбокс, Верка Сердючка, ONUKA, ДахаБраха, YUKO та інші.

За період незалежності

українська музика пройшла великий шлях. У нас є артисти, які здобули національне визнання та прославили Україну за кордоном. У відео йдеться про найбільші міжнародні здобутки, зокрема перемоги нашої країни на Євробаченні.

«Актори українського дубляжу! Хто є голосами голівудських зірок?!»

До 2006-го року 99% фільмів у кіно показували російською. А сьогодні всі фільми у кінотеатрах виходять українською мовою. Зараз глядач сприймає нашу озвучку, як природний стан речей, але історія дубляжу стрічок українською у кінотеатрах почалася лише у 2006-му році. І відтоді ми полюбили нашу озвучку за смішні порівняння з реаліями та локальні жарти, які перетворилися на бренд українського дубляжу. Персонажі звучать реалістично та повністю занурюють в атмосферу. Зокрема, у дубляжі мультика «Тачки» глядачі уперше почули приклад смішної локалізації – комбайн, на ім'я Валера, який став мемом.

Тож хто озвучує зірок Голівуду українською мовою? Як зародився український дубляж? Як мультфільм «Тачки» створив революцію в українському перекладі кіно? Що їдять і п'ють актори дубляжу, коли це роблять їхні екранні герої? Скільки часу потрібно, аби перекласти один фільм? Відповіді на ці та інші запитання ви знайдете у цьому відео, де Віталій Гордієнко, автор ютуб-каналу «Загін Кіноманів», розповідає про історію українського дубляжу та найвідоміших його акторів.

Підготувала Яна Гавришко